

LÄÄKÄRILEIKKI

JA 8 MUUTA EROOTTISTA
NOVELLIA YHTEISTYÖSSÄ
ERIKA LUSTIN KANSSA

LOST

LÄÄKÄRILEIKKI

JA 8 MUUTA EROOTTISTA
NOVELLIA YHTEISTYÖSSÄ
ERIKA LUSTIN KANSSA

LOST

Beatrice Nielsen, Lea Lind, Olrik & Sarah Skov

Lääkärileikki - ja 8 muuta
eroottista novellia
yhteistyössä Erika Lustin
kanssa

Eroottinen novelli

LUST

Lääkärileikki - ja 8 muuta eroottista novellia yhteistyössä Erika Lustin kanssa

Original title: *Dirty Doctor and 8 other erotic short stories in collaboration with Erika Lust*

Translator: Sirpa Alkunen, Jaana Palanterä

Copyright © 2019, 2020 Lea Lind, Beatrice Nielsen, Olrik, Sarah Skov and LUST, an imprint of SAGA Egmont, Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726521658

Cover image: Shutterstock

1. E-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

Ensimmäinen kerta

Eroottinen novelli

Näen Annan kaikkialla puistossa. Vesilammikoiden heijastuksissa, pilvien lomassa ja kurkistelemassa puiden latvustojen väleistä. Se on kummallinen tunne: hän on yhä niin lähellä, vaikka onkin nyt kaukana. Ainakin maantieteellisesti. Huokaan syvään ja vedän käteni James Dean -kampaukseni läpi, josta hän aina kiusoitteli minua ja jota hän kutsui rasvaiseksi hattaraksi. Mutta jota ilman hän ei kuitenkaan halunnut olla.

”Sinun hiusvahasi jättää jälkiä tyynyyni”, hän nauroi, kun ensi kertaa makasin hänen korallinvärisissä petivaatteissaan. Ensimmäinen kerta, kun makasin *kenenkään* korallinvärisissä petivaatteissa. ”Mutta mitä kauemmin olet täällä, sen parempi”, hän kuiskasi ja painoi sormenpäätänsä rasvatahroihiin. ”Sillä nyt olet täällä myös silloin, kun olet lähtenyt...”

Hän painoi etusormensa tyynyliinaan, piirsi näkymättömiä sydämiä siihen ja katsoi minua. Kaluni nousi hänen katseestaan, joka muuttui viattomasta halukkaaksi. Tiesimme molemmat, mihin tämä johtaisi, vaikka kumpikaan meistä ei ennen ollut kokeillut sitä. Mutta se ei kuitenkaan tapahtunut juuri sinä päivänä.

Hän nosti etusormensa kosteille huulilleen ja alkoi imeä - irrottamatta katsettaan nälkäisistä silmistäni.

”Nytkö minun kuuluu anoa pelastusta?” hän tirskahti. Kierähdin hänen päälleen ja suutelin häntä ahnaasti.

Tunnen sen ihollani, kuin se olisi ollut eilen. Ehkäpä kaikki minussa tuntuu niin ontolta, koska Anna on lähtenyt. Tuntuu kuin minussa ei enää olisi mitään elävää. Ei aktiivisia luita, ei lihaksia, soluja tai jänteitä. Vain kuolleita elimiä, kuivunutta verta ja suonia, jotka roikkuvat kuin bordeaux'npunaiset, balsamoidut ompelulangat. Kuollut sydän, joka rakastaa yhtä palavasti kuin ennenkin... Mihin tämä on menossa? Ja kalu, joka on koko ajan tanassa, mutta Anna ei ole ottamassa sitä vastaan? Mitä sillä on virkaa? "Mutta ettehan te ole eronneet?" Marco huomautti äskettäin, kun pelasimme koripalloa puistossa.

Hän sinkautti pallon suoraan syliini. Kompastelin muutaman askeleen taakse. Kokosin itseni ja pudistin päätäni. Sillä ei, emme olleet eronneet. Mutta... Sitä on vaikea selittää. Voin sanoa vain, että ymmärrän nyt ensimmäistä kertaa, mitä ihmiset tarkoittavat sanoessaan, että *love hurts*, vaikka kaikki näyttää hienolta ulospäin.

Alan kävellä nopeammin. Menen pois puistosta ja kävelen puistokatua pitkin. Kaivan puhelimen taskustani ja tarkastan Annan Instagram-tilin. Siellä ei ole mitään uutta. Ei lentokoneesta otetun hyvästelykuvan jälkeen - auringonlasku siiven takana matkalla pois Barcelonasta.

Antaisin kaikkeni saadakseni hänet jälleen viereeni. Tunteakseni oikean Annan lepuuttavan päätään olkaani vasten. Juopuakseni hänen ihonsa tuoksusta ja kuullakseni pienet, kauniit hengitysäänet, jotka vaikuttavat minuun aina niin meditatiivisesti. Aivan kuin hyssyttelyn ääni, josta vauvat ovat riippuvaisia voidakseen rauhoittua.

En tiedä, mitä minun pitäisi tehdä itseni kanssa. Annan lähettämät viestit ovat vähentyneet. Se saa minut epävarmaksi. Vaikka en epäilekään rakkauttani häneen. Ja vaikka molemmat lupasimme pysyä yhdessä. Mutta en tiedä, mitä nyt on luvassa. Hänellä täytyy myös olla lupa asettua aloilleen vanhaan taloonsa. Ja entiseen elämäänsä...

"Sinun on tultava käymään luonani", Anna sanoi kyyneleet silmissään. Samat kauniit, sädehtivät, läpinäkyvät tipat, jotka hän paljasti myös, kun kerroin hänelle ensi kerran rakastavani häntä. Ja viimeisen kerran, kun makasimme alastomina ja jaoimme yhteenkuuluvuuden tunteen, jota kumpikaan meistä ei aiemmin ollut kokenut kenenkään muun kanssa. Ja jota kumpikaan meistä ei halunnut kokea kenenkään muun kanssa...

Kehoni lämpenee, kun muistot ensimmäisestä kerrasta, jolloin näin Annan, ravistelevat kuolleen sisimpäni eloon. Pitkät jalat, maidonvaalea iho, kauniit, punertavan vaaleat hiukset, uteliaat, harmaanvihreät silmät ja hymy. Todella erityinen hymy, jonka hän osoitti vain minulle. "Oslo", huokaan ja maistelen surullisena sanaa. "Oslo..."

Sana maistuu kylmältä. Kotikaupungistani on niin pitkä matka hänen luokseen. Barcelonasta Osloon. 2 580,4 kilometriä ainakin Googlen mukaan. Kymmenentuhatta triljoonaa miljardia minun mielestäni.

Kostutan huuliani. Tunnen Annan käden silittävän poskeani. Kaipaus iskee sydämeen, vääntää sitä ja rikkoo sen lähes palasiksi. Verisuoneni kiemurtelevat kehossani kuin juuristo kuolinkouristuksissa. En tiedä, miten ravitsisin niitä, kun Anna ei enää ole lähelläni.

"Nähdään", hän sanoi viimeiseksi lähtiessään pois. Ja minä pidän kiinni siitä. Jalkakäytävään osuvan koripallon kumiseva ääni tunkeutuu ajatuksiini. Vasta kun pallo hipaisee minua, tajuan, että se ei ole mielikuvituksen tuotetta.

"Sori!" poika naurahtaa ujosti.

Nappaan pallon. Pyöritän sitä etusormellani, kuljettelen palloa ja heitän sen takaisin. Poika kiittää. Minä nyökkään. Mietin kaikkia niitä kertoja, jolloin Anna ja minä pelasimme yhdessä puistossa. Hän oli todella surkea koripallossa. Mutta minä tekeydyin vieläkin huonommaksi.

”Muistelisin sinun sanoneen, että olet pelannut monta vuotta?” Anna naurahti.

Kohautin olkiani. Halusin vain olla hänen lähellään. Ja se oli mukavampaa, kun en riistänyt palloa häneltä.

Kallistan päätäni ja katson taivaalle.

”Missä sinä olet?” kuiskaen ja kuulen hänen nauravan auringon ytimessä.

Kiinnitän katseeni polttavaan vetyyn. Aivastan, aivan kuin illanrusko taivaalla olisi Annan pehmeää tukkaa, joka kutittaa nenääni.

Hyväilen huuliani kielellä. Kaikki hänessä oli niin oikein. Kaikki hänessä *on* niin oikein...

Esittelin hänelle Barcelonaa. Hän rakasti sen tunnelmaa. Elimme churroilla ja rakkaudella. Kuljeskelimme kaduilla, rannalla ja puistossa. Aika seisoi paikoillaan, mutta kaikki oli elävää.

”Te olette niin laid-back”, hän nauroi silmät sädehtien.

”Mañana, mañana”, naureskelin ja suutelin hänen nenänpäättään.

Anna ja hänen vanhempansa suhtautuivat diplomaattijuhliin täysin vastakkaisella tavalla. Vaikka he toki olivatkin taitavia. Hattarakampaukseni asetettiin tiukemmin paikoilleen, juppimaisesti, ja sitten seisoimme ja yritimme olla vakavia kaikkien jäykästi pukeutuneiden ja juuri sopivasti hymyilevien ihmisten keskellä.

Napostelimme sormiruokia ja hörpimme cocktaileja.

Näyttelimme mukana kuin olisimme olleet pohjoismaisen noir-rikossarjan päähenkilöitä, jotka neuvottelevat

huippurikollisen palautuksesta kotimaahan. Salaa

kumosimme juomia kannuun ja piilouduimme lähetystön kellariin. Juhlien jälkeen menimme kotiini. Juttelimme

aamuun saakka - unelmistamme, minusta käsikirjoittajana, Annasta näyttelijänä ja ikuisena muusanani.

”Ensimmäinen on aina suurin. Vaikka seuraava onkin vielä suurempi”, äitini sanoi silmää iskien tavattuaan Annan ensimmäistä kertaa – ja lumoutui hänestä kuten minäkin.

Anna hihitti ujosti ja tuli aivan kiinni minuun. Sen jälkeen siitä tuli sisäinen vitsimme. Etenkin kun jaoimme churroja.

”Minä haluan *sen suurimman*”, nauroin aina.

”Mutta minun tulee olla suurin!” Anna nauroi ja lähti paikalta koko herkkutötterö kädessään.

Juoksin hänen peräänsä. Tartuin hänen vyötäröönsä ja kaadoin meidät hiekalle. Tunsin sydäntemme takovan, kun suutelimme sokerin pois huuliltamme sieluumme saakka. Kaikki oli makeaa Annan ollessa rinnallani.

Käännyn asuintalon kulman taa ja menen rakennuksen toiseen päähän. En halua mennä kotiin ilman Annaa, joten nousen sen sijaan paloportaita katolle saakka, jossa aina istuimme katselemassa tähtiä yhdessä.

Asetun istumaan selkä kaidetta vasten. Toivon, että Otava on kirkkaana taivaalla tänä iltana.

”Otava on taivaan tähtikuvioista mukavin”, Anna naurahti paljastaessaan käsivarressaan olevan tatuoinnin, kun makasimme hengästyneinä sängyllä. ”Kun sen on löytänyt, löytää myös muita.”

”En koskaan halua ketään muuta kuin sinut”, kuiskasin.

Hän painautui kiinni minuun. Painoin peukaloni kevyesti hänen tatuoituun ihoonsa.

”Sattuiko se?” kysyin.

”Olen jo unohtanut sen”, hän nauroi.

Suutelin sinisenmustaa mustetta.

”Kutittaa”, hän tirskahti ja työnsi kätensä puseroni alle.

”Jos ottaisit tatuoinnin, mikä se olisi?” hän kysyi pyöritellen sormenpäättään lapaluullani kuin tatuointineulaa.

”En ole miettinyt sitä”, mutisin.

”Ankkuri?” Anna kiusoitteli. ”Ruusu? Tai kuva äidistäsi?”

”Ottaisin Annan!” nauroin ja kumarruin hänen ylleen.

Sepalukseni painautui hänen hamettaan vasten. Hänen poskensa punertuivat. Hän puri hellästi alahuultani ja painoi rintansa ylävartaloani vasten.

En koskaan ehtinyt saada mustetta ihooni. Mutta viimeinen päivä Annan kanssa on painunut minuun kuin tatuointi. Sen tekeminen ei sattunut, mutta sen kanssa kulkeminen tekee hurjan kipeää, kun hän ei enää ole lähellä. Kuin ikuinen arpi, jonka vain Anna voi suudella pois ihosta.

Rummutan sormillani kaidetta. Paperinpala on juuttunut sen askelman, jolla istun, ja kaiteen reunan väliin. Nypin sitä levottomana miettien samalla viimeistä päivää Annan kanssa hänen vanhempiansa asunnolla. Kun meillä oli hetki itsellemme kaikkien muuttolaatikoiden ja sekavien ajatusten lomassa. Viimeinen kerta, kun pidin häntä lähelläni...

Hän keitti teetä. Seurasin hänen liikkeitään. Hänen kätensä tärisi hänen ojentaessaan minulle kuuman kupin.

”Uskotko, että rakkaus on rajatonta?” hän kysyi vaimeasti.

”Aina!” vastasin ja tartuin hänen käteensä.

Anna hymyili. Päästi kädestäni, laski kätensä pöydälle ja veti itsensä ylös. Menin seisomaan hänen eteensä. Suutelimme. Tiesimme molemmat, että nyt oli se hetki. Olimme aiemmin maanneet alastomina yhdessä. Ja kosketelleet toisiamme kaikkialta, mutta emme koskaan olleet edenneet sen pidemmälle. Tunsin syvää halua olla yhtä hänen kanssaan. En vain olla hänen vierellään.

Vein käteni hänen reittään pitkin shortsien alle. Hän veti katkonaisesti henkeä suudelllessani häntä kaulalle. Sitten hän kietoi jalkansa vyötäröni ympärille ja pani kätensä kaulaani. Nostin hänet pöydältä ja kannoin hänen

huoneeseensa. Laskin hänet sängylle, jota ei vielä ollut viety pois, ja ryömin hänen päälleen.

Suutelimme. Huuleni vaelsivat alas hänen kaulaansa, samalla kun kohotin hänen paitaansa ja paljastin hänen vatsansa. Suutelin hänen napaansa hänen hyväillessään hiuksiani. Anna veti puseroni pois ja sen jälkeen omansa. Kaluni seisoivat entistä tanakammin, kun huomasin hänen nänniensä olevan koholla ohuiden rintaliivien alla.

Nousin istumaan. Hän asettui jalkojeni päälle, ja suutelimme. Tunsin hänet paljasta yläruumistani vasten. Sitten hän avasi vyönsä ja otti housunsa pois. Minä tein samoin. Hyväilin hänen lanteitaan samalla, kun hän riisui rintaliivinsä. Sen jälkeen vedimme bokserini alas.

Suutelin hänen kehoaan. Hyväilin kielellä nännejä ja tunsin, miten kaikki minussa sykki. Kieleni vaelsi hänen vartalollaan, ja tunsin hänen sylinsä lämmön.

Tirskuimme hellästi toisillemme, kun vedin hänen valkoiset alushousunsa alas ja paljastin hennot häpykarvat. Silitin hänen karvojaan ja sen jälkeen asetin kasvoni oikeaan kohtaan hänen jalkojensa väliin.

Kieleni lähti tutkimusmatkalle hänen poimujensa ja kohoumiensa keskelle. Kaikki oli uutta ja jännittävää. Ja riippuvuutta aiheuttavaa.

Hän maistui makealta. Ja hieman suolaiselta. Annoin kieleni liukua ylöspäin ja löysin klitoriksen. Hän voihkaisi hellästi ja silitti poskeani. Minä imin. Hänen reitensä värisivät, ja hänen kätensä etsiytyivät omiini. Pidimme kiinni toisistamme hänen uikuttaessaan nautinnosta.

Sitten hän irrotti otteensa käsistäni ja nosti kätensä kasvoilleni vetäen minut luokseen. Suuteli minua suulle ja antoi minun ymmärtää, että minun tulisi mennä selälleni.

Katsoin jännittyneenä häneen. Hän asettui hajareisiin reisieni päälle ja nyökkäsi kohti yöpöytää. Nappasin

kondomin ja rullasin sen paikoilleen. Varovasti hän laskeutui odottavan kaluni päälle.

Työnnyin yhä syvemmälle häneen. Tartuin lempeästi hänen lanteisiinsa ja autoin häntä pääsemään pohjaan saakka. Hänen pillunsa oli kuin kireä aukko. Työntelin edestakaisin, samalla kun katselimme toisiamme silmiin. En olisi uskonut, että hän voisi vielä kaunistua, mutta juuri tuolloin hänestä tuli vielä kauniimpi. Rakkaasta, seksikkästä Annastani.

Hän alkoi ratsastaa minua. Hänen alapäänsä aaltoili edestakaisin ja sai kaluni tuntemaan asioita, joita käteni ei koskaan olisi voinut sille tarjota.

Anna laski ylävartalonsa päälleni ja suuteli minua. Aina vain kiihkeämmin. Hyväilin hänen pakaroitiaan.

Vaihdoimme asentoa. Kerran. Toisen kerran. Se oli makeaa, hellää ja ihmeellistä.

Olin tulemaisillani, mutta sain pidäteltyä. Anna laskeutui selälleen ja juoksutti hengästyneenä kättään hiuksissani. Palasin tähän maailmaan ja asetuin hänen päälleen kuin peitto painaen samalla kaluni häneen. Hän hieroi niskaani, sulki samalla silmänsä ja voihki.

”Haluan maistaa sinua uudelleen”, kuiskasin, ja hän nyökkäsi.

Asetuin hänen jalkojensa väliin ja nuolin hänen mehujaan. Tunsin, miten paisunut hänen klitoriksensa oli. Annoin kieleni leikitellä sillä.

”Kutittaa!” hän nauroi.

Hän pani kätensä pillulleen ja raotti häpyhuuliaan. Työnsin sormen häneen. Hän ulisi ja veti minut jälleen päälleen.

Työnnyin häneen. Panin häntä samalla, kun hän kietoi jalkansa lanteideni ympärille ja kuljetti sormenpäitään selälläni. Lisäsin tahtia ja laskeuduin täysin kiinni häneen ja halasin häntä tiukasti. Hän kietoi kätensä kaulalleni.